saa selv de, der ikke er øvede i Sproget, har let ved at forstaa hende.

Det er Frøkenens Mening særlig at fremdrage de literære Strømninger i Frankrig i de forskellige Aarhundreder, ikke efter tyske Kritikere, men efter egen Opfattelse, støttet af de mest moderne literære Kritikere i Frankrig. Deltagerne betaler 3 Kr. maanedlig for en Gang ugenlig, og Indmeldelser modtages Gyldenløvesgade 6, 1. Sal.

Paa Kirkegaarden.

Af *Potonié-Pierre.*

(Oversat af *R. S.*)

En smuk Morgen omtrent ved Titiden stod en Hønsekræmmer og tog Opstillingen i sit Vindu i Øjesyn. Af og til kastede han et Blik ud over det solbeskinnede Torv. I hans Vindu laa de dejligste Høns og Kapuner med lækkert hvidt Bryst, de stammede fra Egnen omkring Flèche og Mézeray og sættes meget højt af Kendere; denne Hønsekræmmers Butik var derfor ogsaa den mest søgte i Mans. — Hans Nabo Frisøren var beskæftiget med at rulle ned for sit Vindu. Hos ham var der udstillet en køn Voksbuste med et meget barskt Ansigt, en Del Parykker paa tynde Jernstativer; paa Fløjlspuder laa der Børster i alle Former og til alt muligt Brug, af Elfenben, Næsehorn, hvidt Horn og Bøffelhorn; men det, der særlig tiltrak sig Opmærksomheden, var Kamme af Skildpadde indlagt med Guld og Sølv. Foran alt dette stod Rækker af Krukker og Flakoner i nydelige Façons med smalle røde og blaa Baand. I dem var der Pomade, Salver eller Parfumer.

„Se, der gaar en sørgeklædt Dame hen mod Kirkegaarden," sagde Frisøren.

Den Dame, som et Øjeblik tiltrak sig de to Forretningsmænds Opmærksomhed, saa ud til at være henimod de halvhundred Aar. Hun var høj, og havde en god Figur, men det trætte Udtryk i hendes Ansigt fortalte om en hemmelig og aarelang Lidelse. Hun havde graat Haar, men saa man rigtig nøje til, maatte man indrømme, at hun sikkert havde været mer end smuk en Gang. Hun havde denne lidt kølige Skønhed, der er særegen for Nordens Kvinder, en Skønhed, der vækker Sympathi, trods sin Kulde.

Den Fremmede traadte ind i Kirken uden at stanse ved Vievandskarret og væde sine Fingerspidser. Hun var bestemt Protestant, Lutheraner eller Reformert; jødisk Type havde hun ikke, trods den mørke Ansigtsfarve.

Hun vandrede omkring i Kirken og kastede et distræt Blik paa Kirkeruderne, Jesus Træ (?), St. Bernhard, der synger med sine Munke til den hellige Jomfrus Pris, fængslede ikke mere hendes Opmærksomhed end Medlemmerne af Klædekræmmerkorporationen i Mans, eller den hellige Protais, eller det besynderlige Portræt af Pave Innocent IV. Hun stod et Par Minuter ganske stille uden at røre sig, og stirrede paa Gitret ved Altret. Hendes Øjne havde et forskræmt Udtryk og hendes Læber skælvede; saa foldede hun sine Hænder. Hende var det lige meget, om hun var i en katolsk eller protestantisk Kirke. Man kunde se, hvor bevæget hun var, thi et Par tunge Taarer banede sig langsomt Vej gennem Øjenlaagene ned ad hendes Kinder. Hun tørrede dem af med et fint Batists Lommetørklæde og forlod Kirken, styrende sin Gang hen imod en af de smukkeste Gader i Byen, en Gade, der vender ud til Torvet, hvor det Hotel laa, som hun var taget ind i.

„Kan De sige mig Vejen til Kirkegaarden?" spurgte hun sin Vært paa godt Fransk, men med lidt tysk Accent.

„Jeg skal give Dem En med, der kan følge Dem."

„Nej, nej, jeg vil gaa alene," svarede hun hurtugt, og da hun havde faaet de Oplysninger, hun ønskede, begav hun sig paa Vej.

Hvis nogen havde fulgt efter hende, havde han kunnet se hende, saa snart hun var kommen ind i de Dødes By, tage en tyk Plan over Kirkegaarden op af sin Lomme, en Plan, der var tegnet af en til den Slags Ting uøvet Haand. For den tyske Dame var den imidlertid fuldt ud tilstrækkelig til at finde det, hun søgte. Hun gik hen til en Grav, over hvilken der var rejst to ganske ens overhuggede Søjler. De bar samme Familjenavn Schwarzberg, men forskelligt Døbenavn. Paa den ene stod Carl 1849—1871 og paa den anden Heinrich 1850—1871.

Ved Siden af denne Grav, hvor begge Søjlerne stod udenfor det samme Gitter, var en Grav med en hvid Sten, paa hvilken der var indsat en af den Slags Metalplader, hvorpaa man anbringer flere Navne. Listen over de Døde begyndte med Datoer og to Ord: Pierre Guërin, Avgust 1849, Januar 1871.

Disse tre unge Mænd, dem havde Døden slaaet ned i deres bedste Alder, i Livets Vaar, netop da Fremtiden smilede til dem ved Tyveaarsalderens Begyndelse! 1871! Hvorfor bestandig 1871?

Fordømte forfærdelige Aar!

Man gætter let, at den fremmede sørgeklædte Dame, Fru Schwarzberg, er en stakkels Moder, som kommer for at besøge sine Børns Grav, der ligger her Side om Side. Hun støtter Haanden til Jernrækværket om sine Sønners sidste Hvilested, og ser fra den ene Inskription til den anden; alle tre ender de med det skæbnesvangre Aarstal 1871.

Hun græder ikke, hendes Øjne har kun et blidt, sorgfuldt Udtryk. Mens hun læser dette Navn „Pierre Guérin" sukker hun sagte: „Stakkels Moder, arme Mutter."

Og dog, hvem véd! Maaske har det netop tilfældigvis været denne Pierre, der har dræbt hendes Heinrich eller Carl?

En anden ligeledes sørgeklædt Dame gaar hen mod Pierres Grav, hun holder en Buket hvide Roser i Haandon. Hun er saa blond, at man ikke straks lægger Mærke til de hvide Striber i hendes Haar, hun er lidt yngre og mindre end Fru Schwarzberg. Hun er smuk endnu med sine sørgmodige blaa Øjne og røde Læber. Hun ser et Øjeblik uroligt paa den tyske Dame, som hun antager for en Fremmed, der kun af Nysgerrighed besøger Kirkegaarden.

Men den tyske Dame, der ser den stakkels Moder sætte sine Roser i en Vase paa den unge Franskmands Grav, vender sig imod hende og siger, idet hun peger paa de to overhuggede Søjler: „Se her, jeg er endnu ulykkeligere end De."

La mode pratique.

Fransk Mode- og Familjejournal,

udgivet af Mme. C. de Broutelles.

Denne nye Modejournal synes, hvad saa vel Titlen som Indholdet viser, at være mere praktisk anlagt end andre Modejournaler. „La mode pratique"s Dragter er gennemgaaende smukke, og der er en meget lovende Tendens til at tage Afstand fra det stramtsiddende Korset

Foruden de talrige, godt udførte, Mode-Illustrationer, findes der længere illustrerede Romaner, og desuden følger der, for dem, der vil betale den højere Pris, med hvert Blad et overordenlig elegant koloreret Billedblad paa tykt fint Velin.

Bladet, der udkommer hver Lørdag, koster 3 fr. (ɔ: 2 Kr. 16 Øre) Kvartalet og bestilles i alle Boglader og paa alle Postkontorer samt i Hovedekspeditionen: *Hachette et Co, Paris. Boulevard Saint Germain, 79.*

Spørgsmaal og Svar.

Spørgsmaal.

Jeg skal give Afkald paa Arv efter mine Forældre. Skal min Mand eller jeg underskrive Afkaldet? Der er Formuefællesskab mellem os. Summen er 2000 Kr. Hvad koster Stempelpapiret? *Ane Marie.*

Svar.

Begge bør underskrive. Stemplet er 30 Øre.

Spørgsmaal.

Kan jeg, der er fuldmyndig og i uafhængig Stilling, blive beskikket til Kurator for en umyndig, et Barn? *Konstance.*

Svar.

Nej.

Spørgsmaal.

Er der noget til Hinder for, at jeg bliver indsat som Testamentfuldbyrder. Jeg er fuldmyndig, uafhængig? *Frida.*

Svar.

Der er intet til Hinder herfor.

Indbydelse
til frisindede Mænd og Kvinder.

Kvindelig Fremskridtsforening, hvis Formaal er *at vække og vedligeholde Interessen for sociale Spørgsmaal hos Kvinden og arbejde for hendes Ligestilling med Manden i Stat og Kommune,* indbyder enhver Mand og Kvinde, der interesserer sig for denne Sag, til at indmelde sig i Kvindelig Fremskridtsforening for at deltage i Arbejdet.

Samfundsnøden stiger, vore politiske Forhold bliver mere og mere indviklede, og Kvinderne staar endnu paa saa mange Maader uklare og ubevidste om alle disse Forviklinger, samtidigt med, at Nøden tvinger dem ud paa Arbejdsmarkedet, hvor de underbyder Manden, saa Konkurrencens haarde Knude knyttes endnu fastere, og Fattigdoms-